

«Κάνεις ακόμα το Σταυρό σου;»»

Αυτό ρώτησε ο φίλος, όταν περνώντας έξω από το 'ρημοκλήσι έκανα το σταυρό μου. Και συνέχισε: εσύ λάτρης της αρχαίας Ελλάδας, είναι δυνατόν; πώς συμβιβάζονται; είπε με απορία και αρκετόν...οίκτο, διότι, κατέληξε, τον διέψευσα, αφού με θεωρούσε φανατικόν...ομοϊδεάτη του.

- Και της νέας, όχι μόνο της αρχαίας Ελλάδος συμπλήρωσα . Αλλά πάμε μέσα. Ανοιχτό είναι. Λες και φύτεψε εδώ στ' ανήλιαγο ρουμάνι στου βράχου τ' ανοιχτό στόμα να καρτερεί εμάς. Έλα να δούμε και σε ποιον άγιο το αφιέρωσε εκείνος που το φύτεψε εδώ. Όσο για τα υπόλοιπα θα τα συζητήσουμε και , πού ξέρεις, μπορεί και να τα βρούμε οι δυο μας. Καίτοι αμφιβάλλω, γιατί στα μεγάλα και μικρά ερωτήματα δηλ. σε όλα, δεν υπάρχουν απαντήσεις παρά μόνο σπαραγμός. Θυμίσου τί έλεγε ο μεγάλος Πικάσσο. "Άς μπορούσα, πριν πεθάνω, να καταλάβω τι είναι χρώμα". Πάντως γιατί κάνω το σταυρό μου θα σου απαντήσω. Μόνος για μένα κι άλλον κανένα. Με κάθε ειλικρίνεια μάλιστα, χωρίς να θέλω, να επηρεάσω, πολύ περισσότερο να ταράξω τα πιστεύω ή τα ιερά αναπεταρίσματα κανενός.

Γέλασε. Και για να δικαιολογήσει κάπως το γέλιο πιάστηκε απ' την κουβέντα μου.

- Και ποιος θα μας ειπεί πού είναι αφιερωμένο; ο άγιος; Ή έχει καμιά ταμπέλα να λέει τίνος είναι το μαγαζάκι; είπε ειρωνικά. - Καλά , φίλε μου, δεν ξέρεις ότι δεξιά κι αριστερά της Ωραίας Πύλης στο τέμπλο υπάρχουν πάντα στους Ορθόδοξους ναούς ο Χριστός και η Παναγία, δίπλα στο Χριστό ο Πρόδρομος και δίπλα στην Παναγία ο άγιος στον οποίο είναι αφιερωμένος ο ναός;

- Ομολογώ πως δεν το ήξερα, είπε. Πάντως και μολονότι δεν μ' ενδιαφέρει σ' ευχαριστώ. Ύστερα αυτό δεν έχει σχέση με το αρχικό ερώτημα , και σ' αυτό περιμένω απάντηση.

- Ναι, φίλε μου, κάνω ακόμα το σταυρό μου. Και θα τον κάνω πάντα. Όχι όμως γι' αυτό που φαντάστηκες κι' έσπευσες να βγάλεις συμπέρασμα. Δηλαδή να μεσιτέψει ο άγιος στο Θεό. Αυτό δεν υπέθεσες; Άλλωστε λέμε: "πρεσβίαις της Θεοτόκου"

- Όχι . Δεν έκανα το σταυρό μου γιατί θέλω άγιο μεσολαβητή, διαπραγματευτή , παράγοντα όπως φαντάστηκες. Τον άγιο δεν τον θέλω μεσίτη. Ούτε από συνήθεια αν θες όταν περνάμε έξω από εκκλησία. Που κι' αυτή , όσο πάμε και την κόβουμε σα να'ναι κακή, όπως το κάπνισμα, είπα με μικρή δόση ειρωνείας.

- Και πρώτα – πρώτα ο σταυρός ως σύμβολο, είναι αρχαιότατο και προχριστιανικό. Μεγάλη η λέξη σύμβολο. Κι έδειχνε τον ετήσιο κύκλο , την ενότητα των αντιθέτων. Ο Κάστωρ κι ο Πολυδεύκης , οι γνωστοί

Διόσκουροι οι δικοί μας, αυτόν είχαν σύμβολο. Το “δίδυμο ξύλο”. Και η λέξη σταυρός είναι Ομηρική. Όλοι οι αρχαίοι συγγραφείς την αναφέρουν. Ως φυλαχτό δε είχε καθαρά προστατευτική σημασία. Γι’ αυτά όλα λοιπόν κάνω το σταυρό μου. Και που έφτασαν ως εδώ λίγο δεν είναι . Τον κάνω ακόμα για ’κείνους που σταυρώθηκαν πριν απ’ το Χριστό. Γιατί πρέπει να ξέρεις ότι ο σταυρικός θάνατος προϋπήρχε. Να: Ο Ερμίας για παράδειγμα, διοικητής του φρουρίου του Αταρνέως της Μ.Ασίας , πιστός φίλος του Αριστοτέλη, συνελήφθη από τους Πέρσες ως κατάσκοπος του Φιλίππου της Μακεδονίας και βασανίστηκε φρικτά για ν’ αποκαλύψει μυστικά. Παρά όμως τα βασανιστήρια ο Ερμίας δεν λύγισε και τον σταύρωσαν. Τόσο πολύ δε συγκινήθηκε ο Αριστοτέλης από τη στάση και το θάνατο του φίλου του, ώστε έγραψε έναν ύμνο στην αρετή. Εκεί είναι που έχει ο Σταγειρίτης – και μ’ αυτό αποδεικνύεται και μέγας λυρικός ποιητής ο Αριστοτέλης – τους στίχους : Ω τλήμον αρετή. Λόγος αρ’ ήσθα. Εγώ δε έργον σε ενόμιζον (= Κακομοίρα αρετή. Μια λεξούλα μ ό ν ο ήσουν. Κι εγώ νόμιζα πως είσαι πράξη) Διότι η αρετή είναι μόνον πράξη . Όπως πράξη την έκαμε ο Ερμίας και για το χατίρι της στερήθηκε το φως του ήλιου. (Ο σταυρικός θάνατος είναι παλαιότερος πολύ ακόμη και του Ερμιά. Τον αναφέρει ο Ηρόδοτος . Έτσι τιμωρήθηκε ο Πέρσης Αρταύκτης (= δεινός και ατάσθαλος). Τον κάρφωσαν ζωντανό σε σανίδα οι Αθηναίοι υπό τον στρατηγό Ξάνθιππο, πατέρα του Περικλή, “ζώντα προς σανίδα , διεπασάλευσαν” μας λέει ο Ηρόδοτος , γιατί τόλμησε να φέρει γυναίκες στο ιερό κι έπραττε έργα ασεβή. Ηρόδοτος 2, Πολύμνια,33)

» Για τον Ερμιά λοιπόν έκανα το σταυρό μου και τόσους άλλους που σταυρώθηκαν, θανατώθηκαν , τους πότισαν κώνειο, του εξόρισαν ή τους φυλάκισαν άδικα οι κατά καιρούς εξουσιαστές. Γιατί έλεγαν καλά πράματα. Για τον Σωκράτη. Τον Φωκίωνα. Σαράντα φορές στρατηγόν που τον πότισαν κώνειο στα 85 του. Κι’ όταν ο γιός του του είπε: “ πεθαίνεις άδικα πατέρα,” ο Φωκίων πρώτα απάντησε: “άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι” » Έκανα ακόμα το σταυρό μου και πάντα θα τον κάνω για ’κείνο το παλληκάρι το Χριστό. Που δεν ξέρω αν ήταν Εβραίος, Έλληνας, όπως λένε μερικοί κι αν μιλούσε ελληνικά , που μιλούσε σίγουρα. Φιλόσοφος, μύστης, κοινωνικός μεταρρυθμιστής, που τον αδικούμε και τον μειώνουμε όταν έτσι τον αποκαλούμε. Που δεν κρύβω, και το ’χω ξαναγράψει, μ’ αρέσει αυτό το παλληκάρι. Για όσα έλεγε κι έπραττε.

Και τα πίστευε σε βαθμό απόλυτο, αφού τα επεσφράγισε με το θάνατό του. Που δυστυχώς δεν ακούγονται πια ή ακούγονται σπάνια από κληρικούς και θεολόγους. Το χειρότερο όμως δεν θέλει κανείς να κατανοήσει σωστά.

» Να : Εκείνο το “καταμάθετε τα κρίνα του αγρού πως αυξάνοι. Ου κοπιά, ουδέ νήθει. Ουδέ Σολομών εν πάση τη δόξη αυτού περιεβάλετο ως

εν τούτων” (Εννοήσατε τα λουλουδάκια πως πολλαπλασιάζονται . Ούτε κοπιάζουν ούτε γνέθουν. Ούτε ο βασιλιάς Σολομών , όταν φοράει την πιο λαμπρή στολή του δεν έχει τη λαμπρότητα που έχει ένα απ’ αυτά).

» Μέγα θέμα. Μας λέει πως όλα είναι μυστήρια. Και πώς να τα βλέπουμε. Και τα έργα του Θεού όλα, ζωντανά μυστήρια. Κι όταν λέμε ο θεός είναι αθάνατος τί άλλο καταλαβαίνουμε εμείς οι άνθρωποι; Μυστήρια λοιπόν. Από το χρώμα το κόκκινο της φουστίτσας της παπαρούνας φορεμένη τ’ ανάποδα και το κεντρί της τσουκνίδας , το σποράκι του σύκου σαν κεφάλι καρφίτσας και μικρότερο , που όμως κρύβει μέσα του ολόκληρη συκιά, ίσαμε ... ίσαμε το Θεό , μυστήρια. Και πρέπει έτσι να τα βλέπουμε. Και να τ’ αντιμετωπίζουμε όπως λέει ο τραγουδάκι. Σιγανά. Σιγανά και ταπεινά. Και σιγανά να πατάμε τη γης.

» Ακόμα για ‘κείνο το άλλο, “Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι” .

Ευτυχισμένοι πράγματι όσοι δεν έχουν τέτοια διερωτήματα. Και κανείς δεν ξέρει ποιος ο καλύτερος. Εκείνοι ή οι σοφοί ; Κι οι σοφοί του κόσμου όλοι τί απάντηση μπορούν να δώσουν;

- Και το χαίρομαι το παλληκάρι και το καμαρώνω – ένα παλληκάρι ήταν άλλωστε 32 μόλις ετών – όχι τόσο για το “αγαπάτε αλλήλους” , αυτό κι άλλοι το είπαν, αλλά για ‘κείνο το “αγαπάτε και τους εχθρούς υμών και ευλογείτε τους καταρωμένους” . Που σπάζει όλα τα μάνταλα κι όλες τις αμπάρες. Για το “άνθρωπον ουκ έχω” . Για κάτι “τυφλοί οδηγοί τυφλών”, “έχιδνες και γεννήματα εχιδνών”, “τάφοι κεκονιασμένοι” . Για ‘κείνους τους κεραυνούς, τα “ουαί” και τόσα άλλα σπουδαία και μεγάλα.

Κι αν θεωρείς τους χαρακτηρισμούς υπερβολικούς, τους λέω απλώς καλά πράγματα που τα επεσφράγισε με το θάνατό του. Τα οποία η σημερινή “θριαμβεύουσα” Ανατολική και Δυτική, Βόρεια και Νότια , Ορθόδοξη και Καθολική, Προτεστάντικη, Ευαγγελική, Λουθηριανή και Καλβινική, κάπου 1700 αιρέσεις, κάθε μία κατά πάντων και πασών, δεν τα παραποίησαν απλώς αλλά τα διαστρέβλωσαν ολοσχερώς ώστε να μην έχουν καν σχέση με τον λόγο Εκείνου.

Να : Εκείνο το “είναι ευκολότερο να περάσει καραβόσκοινο από την τρύπα της βελόνας παρά πλούσιος στη βασιλεία” που λέει το παλληκάρι τόσο καθαρά (“από τριμαλιάς ραφίδος”) κι όλοι οι πατέρες εξηγούν ότι ρίζα πάντων των κακών η φιλαργυρία, και κλαύσατε πλούσιοι , σκούριασε το χρυσάφι σας και δε γίνεται να πλουτίσεις χωρίς να αδικήσεις, η απόκτηση και κατοχή μεγάλου κεφαλαίου δεν είναι επιλήψιμη αλλά αποδεκτή , λέει η εκκλησία. Οι αδύνατοι στραγγαλίζονται από τους ισχυρούς και οι “χριστιανικές” εκκλησίες κάνουν σεΐφι (=θεώνται δυσάρεστα διασκεδάζοντας ή αδιαφορώντας) . Και οι εκκλησίες έγιναν μηχανισμοί εξουσίας. Χώρισαν και την πίστη από τη θρησκεία. Γιατί άλλο το ένα κι άλλο το άλλο λένε. Κι έφτασαν μέχρι ίδρυση “Τραπεζών Αγίου Πνεύματος” . Κι εδώ στην Τράπεζα, στο Σάντο Σπίριτο (Άγιο Πνεύμα) βρήκαν κοινό τόπο η πίστη με τη

θηρσκειά. Στον Μαμμωνά γινήκαν ένα.

- Αυτά έλεγε, φίλε μου, το παλληκάρι. Καλά πράματα. Αν έλεγε όπως όλοι οι εξουσιαστές του κόσμου μ..., να είσαι βέβαιος ότι κανείς ποτέ δεν θα τον σταύρωνε. Είδες κανέναν από τους δικούς μας εδώ τους τρανούς, που λένε και κάνουν μόνο μ... να τους πειράζουν ; Κάνω λοιπόν και γι' Αυτόν το σταυρό μου. Να τον τιμήσω. Γιατί έλεγε κι άλλα ακόμη πιο ωραία. Όπως ότι δεν είναι κανείς δούλος κανενός. Ούτε Ρωμαίων, ούτε Εβραίων, βασιλιάδων, πραιτώρων, ιερατείου. Και κανείς δεν είναι αφέντης κανενός. Αλλά όλοι , μα όλοι, και Ρωμαίοι και αυτοκράτορες και ύπατοι και στρατηγοί και αρχιερείς και δούλοι και μονομάχοι και κατεργάτες (κάτεργο=πλοίο πολεμικό ή άλλο. Και κατεργάτης ο εργάτης που δούλευε εξαναγκαστικά σ' αυτό , στην κωπηλασία του κάτεργου) είμαστε δούλοι μόνον ενός. Του Θεού. Και άνθρωποι που τους βασανίζουν ή τους πουλάνε δούλους , δηλ. ζώα απ' τα ζώα τα καλλίτερα αφού έχουν χέρια και νου, δεν υπάρχουν. Γι' αυτό , φίλε μου, τον σταυρώσανε. Για να μη χάσουν οι δυνατοί τη δύναμή τους. Κι όταν κάνω το σταυρό μου έχω κι αυτό στο νου μου. Και τούτο το τόσο ωραία και απλό, θεϊκό πραγματικά, η τύφλα μας των ανθρώπων δεν το είδαμε δύο χιλιάδες χρόνια τώρα. » Κι ήταν τούτο που

λειτούργησε στην αρχή και γκρέμισε την πανίσχυρη εξουσία. Τη μεγάλη κι ανίκητη ρωμαϊκή αυτοκρατορία δεν τη νίκησε στρατός με όπλα αλλά το “αγαπάτε και τους εχθρούς υμών και ευλογείτε τους καταρωμένους.” Το αν σε χτυπήσουν από το ένα μάγουλο γύρισε και τ' άλλο. Μην ορκιστείς μάταια. Και ο χρυσός κανόνας “όσα αν θέλητε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι , ούτω ποιείτε αυτοίς” όλος ο νόμος και οι προφήτες. - Και γύρισαν τα μάγουλά τους πολλοί και άκουσαν το λόγο Του και τον έκαμαν κι εκείνοι πράξη . Αγάπησαν και τους εχθρούς τους, γιατί δεν υπήρχαν πια εχθροί. Και γέμιζαν τα κολοσσαία ανθρώπους σνακ των θηρίων.

Και χιλιάδες και εκατοντάδες χιλιάδες τα χιλιόμετρα αράδα οι σταυρωμένοι στην απέραντη Αππία, τη “βασιλική” λεγόμενη οδό. Εις κοινή θέα. Να βλέπουν κι άλλοι, να ... συμμορφωθούν. Να ξαναμπούν στο δρόμο της εξουσίας όσοι είχαν με νου τους να ξεστρατίσουν και να μην τολμήσουν. Και μάλιστα χωρίς νόμο στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία που υπερηφανευόταν για τους Νόμους της. Και φυσικά χωρίς ποτέ ν' απολογηθούν . Μόνο και μόνο γιατί έλεγαν “εμείς δεν είμαστε δούλοι κανενός”. Και “αγαπάτε αλλήλους” και για ... την όρεξη του εξουσιαστή.

- Κάνω λοιπόν και γι' αυτούς το σταυρό μου. Που σταυρώθηκαν χωρίς να φταίξουν σε τίποτα. Γκρέμισαν όμως την πανίσχυρη εξουσία της Ρώμης...

Εδώ σταμάτησα.

- Συνέχισε, παρεκάλεσε ο φίλος. Μην το κόβεις. (Η συνέχεια και το

τέλος στην επόμενη συνάντηση)

- Ύστερα, ύστερα όμως σιγά σιγά γινήκανε όλα άνω κάτω. Οι νέοι εξουσιαστές πήραν ελάχιστους από τους σταυρωμένους στην Αππία κι αλλού και τους βάφτισαν μάρτυρες. Οι ρήτορες στην αγορά γινήκανε κήρυκες και ιεροκήρυκες. Στις πολεμικές σημαίες κοτσάρανε σταυρούς. Βρέθηκε κι ένας εξουσιαστής που είπε πως είδε όραμα, το σταυρό ορίτζιναλ και στάμπα “εν τούτω νικά” τούτη τη φορά αυτός ο ίδιος που πρώτα είχε ιδεί άλλο όραμα τον Απόλλωνα. Και η πίστη γίνηκε ιδεολογία. “Σύστημα εξοντώσεως των αντιπάλων” δηλαδή, όπως έλεγε ο Ιωάννης Θεοδωρακόπουλος, της άρχουσας τάξης. Και η εκκλησία εξουσία. Κι όσοι δεν ήσαν με τους νέους εξουσιαστές βαφτιστήκανε όχι εχθροί, αλλά τούτοι το πήγανε πολύ μακριά. Άπιστοι. Κι ο Θεός σκιάχτρο και εκδικητής.

Και τη στήσανε πάλι τη μηχανή οι καινούριοι εξουσιαστές όπως πρώτα και χειρότερα. Οι Χριστιανοί. Και στην αρχή καμάρωναν. Η ταπεινοσύνη έγινε έπαρση. Κι ύστερα να σφάζουν άπιστους. Οι φύλακες των εντολών του Χριστού εξαπέλυσαν εθνοκτονία.

Να: Τόλμησες να ειπείς ότι είσαι Έλληνας. Εκατηγορείσο επί ελληνισμώ κι η ποινή θάνατος. Και “νόσος το ελληνίζειν”. Και απόβλητος από παντού ο έλληνας και φυσική εξόντωση του γένους των Ελλήνων. Και πέρασαν χίλια χρόνια και περισσότερα για να ξανακουστεί το “Έλληνες εσμέν το γένος ως η τε παιδεία και η πάτριος γλώσσα μαρτυρεί” από τον Γεώργιον Γεμιστόν Πλήθωνα. Μολονότι το παλληκάρι ο Χριστός ουδέποτε εστράφη κατά των Ελλήνων και συμπαθούσε τους Εσσαίους που ήσαν Πυθαγόρειοι. Και η διδασκαλία του κυριολεκτικά εκφυλίστηκε, ενώ η Παλαιά Διαθήκη έμεινε ανέπαφη συνεχίζουσα τα ανομήματα της (σώρευση πλούτου σε ελάχιστους, γενοκτονίες, εθνοκτονίες, βλακώδη πλήθη που τα κατευθύνουν φρενοβλαβείς)

- Κάνω λοιπόν και γι’ αυτούς το σταυρό μου. Και για τα χιλιάδες έργα τέχνης που κατέστρεψαν με φωτιά και σίδερο και σύνθημα “ες έδαφος φέρειν”, γιατί, όπως έλεγαν, μέσα στα περικλεέστατα αυτά έργα κατοικεί ο σατάν. Και η δημοκρατία Civitas diavoli (= πολίτευμα του διαβόλου) και οι Έλληνες γκογίμ (κτήνη).

- Ακόμα κάνω το σταυρό μου για τους σταυροφόρους. Που με το σταυρό στην πλάτη ή το καλυμαύχι και πρόσχημα να κάνουν χριστιανούς τους... άπιστους έσφαζαν αδιακρίτως. Και γι’ αυτά όλα τα εγκλήματα ο Πάπας έδιδε άφεση αμαρτιών, κι όλα εν τάξει. Κι ο Πάπας πάντα συμφωνεί και εκ βάθους καρδίας ευλογεί. Μα κι αντιρρήσεις να εκφράσει γίνεται “δια το ποιόνιον.” Τελικά όμως κάμπτεται πάντα ιδίως όταν ακούει θόρυβον δυνάμεως και χρυσίου. Προπαντός χρυσίου.

» Ακόμα κάνω το σταυρό μου για τα εκατομμύρια Ατζέκων, Ίνκας, ερυθρόδερμων και άλλων (φυλές ολόκληρες) που εξαφάνισε “η

φιλαίματος δεξιά” (αιμοχαρές δεξί χέρι) των κοκισταδόρων . Του Κορτέζ και των άλλων στ’ όνομα του Χριστού και σημαία το σταυρό , σε συμφωνία με τον αλάθητο αντιπρόσωπο του Θεού επί της γης, “πασιφανή της όλης οικουμένης οφθαλμόν” , τον πάπα λέγω, για τη μοιρασιά του χρυσού. Είναι πολύ ματωμένος, φίλε μου, ο δυτικός λεγόμενος πολιτισμός. Η εξαφάνιση λαών και πολιτισμών. Και κανείς δεν ξέρει ποίων έρχεται η σειρά. Και τις μεγάλες συμφορές στην ανθρωπότητα τις φέρνουν οι μορφωμένοι και οι πολιτισμένοι. Όχι οι αγράμματοι και αγροίκοι.

» Κάνω ακόμα το σταυρό μου για τις χιλιάδες που σκότωσαν οι ιεροεξεταστές το μεσαίωνα στ’ όνομα του Ιησού Χριστού . Τους Γαλιλαίους, τους Τζορντάνο Μπρούνο, τις μαμές της εποχής όλες που βοηθούσαν τις γυναίκες να γεννήσουν και τις βάφτιζαν “μάγισσες” . Και “ζώσες επί της πυράς”. Και “ο καλός χριστιανός, δίδασκε ο μέγας ιεροεξεταστής Bernard Gui, δεν κάνει διάλογο με τον άπιστο. Του καρφώνει το ξίφος στην κοιλιά όσο πιο βαθειά”.

Και το “μη θησαυρίζετε επί της γης” έγινε ανέσεις και χλιδή πριγκηπική και εξουσία του ιερατείου επί του πλήθους. Η διδασκαλία στα όρη με τον διδάσκαλον ξυπόλυτον κι ένα ιμάτιο, και μόνο μία φορά σε γαϊδουροπούλι, έγιναν θρόνοι πατριαρχικοί, αρχιερατικοί, παπικοί. Πάντως θρόνοι και θησαυροί επί της γης. Που τους έκαναν, είπαν, για να τιμήσουν Εκείνον. Κι ότι είναι συμβολικοί κι αλληγορικοί. Τέτοια υποκρισία!

Κάπως έτσι , φίλε μου, στήθηκε ο σημερινός “πολιτισμένος” κόσμος. » Κι αν αυτά για τα οποία κάνω το σταυρό μου, φαίνονται πολύ μακρινά, σου λέω πως τον κάνω ακόμα για τα εκατομμύρια της αποκλειστικής, ιστορικώς κατοχυρωθείσης Γερμανικής πατέντας των κρεματορίων και των στρατοπέδων θανάτου της “τελικής λύσης” , κωδική ονομασία των ναζί είν’ αυτή περί αφανισμού των Εβραίων της Ευρώπης των Άιχμαν και λοιπών, και για την Ελλάδα των Μέρτεν Βίβλιντσεν και Πρύνερ. Παιδιά και ’γγόνια των οποίων οι σημερινοί Γερμανοί. (Ο Χάνς Γκλόμπκε, συνεργάτης του Άιχμαν, μετά το 1960 ήταν σύμβουλος Ασφαλείας του Αντενάουερ, θεμελιωτή της Γερμανευρώπης των “αγορών” , των τραπεζών και των ληστών).

- Για τον αγκυλωτό σταυρό , που από πανάρχαιο ελληνικό σύμβολο ευημερίας και ευτυχίας, το κατάντησαν οι νεοσύμβολο φυλετικής ιδεολογίας. Και τό ’βαζαν στις σημαίες και τα μπράτσα τους, όπως οι σταυροφόροι στα καλυμαύχια και την πλάτη. Απ’ τα οποία οι σημερινοί Εβραίοι δεν διδάχθηκαν τίποτα , αλλά εφαρμόζοντας απαρέγκλιτα το “οφθαλμόν αντί οφθαλμού” της Π.Διαθήκης αποδίδουν τα ίδια και χειρότερα. Και για τα θύματα του πλανητάρχη που έλεγε: “Μου είπε ο Θεός, Τζώρτζ πήγαινε να πολεμήσεις τους Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν . Κι εγώ το έκανα. Μετά μου είπε ο Θεός. Τζώρτζ πήγαινε να φέρεις τη

δημοκρατία στο Ιράκ. Κι εγώ το έκανα”.

Και σαν ρωτήθηκε ο Κυβερνητικός εκπρόσωπος “τί έχει να δηλώσει γι’ αυτά που είπε ο Πρόεδρος”, εκείνος απάντησε επί λέξει : “Αυτή είναι ιδιωτική συνομιλία μεταξύ του Προέδρου και του Θεού”. (Σμικρογραφία ο δικός μας Σαμαράς που επίσης συνομιλούσε με το Θεό)

» Για όσους “σταύρωσε” η Αμερικανίδα πιλότος και οι άλλοι που στην ερώτηση: τί πάει να κάνει στο Ιράκ , απάντησε: Πηγαίνω να σκοτώσω ανθρώπους. Κι αυτό δεν με εμποδίζει καθόλου από το να είμαι καλή μητέρα και σύζυγος!!

Και πλήθυναν πολύ, φίλε μου, τα τελευταία χρόνια οι υποκριτές , διαστρεβλωτές ερμηνευτές της διδασκαλίας Εκείνου. Που έκαμε το σταυρό από μέσον θανατώσεως σύμβολο. Δεν θυμάσαι, χθες ήταν, τον Κλίντονα το δημοκράτη και ειρηνιστή τρομάρα μας, μαζί με τον Σρέντερ το Γερμανό, τον Φίσερ τον οικολόγο, τον Νταλέμα, όλοι τους σοσιαλιστές εν οίς κι ο δικός μας Σημίτης του “συμμετείχαμε στον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία αλλά δεν επολεμήσαμε” , που βομβάρδιζαν και σκότωναν Μ.Παρασκευή μάχιμους κι αμάχους και αυτοθαυμαζόμενοι και ειρωνευόμενοι – εκεί που το παλληκάρι μιλούσε για ταπείνωση – ο Κλίντονας έλεγε ότι βομβάρδισε Μ.Παρασκευή για να πάνε μια ώρα αρχύτερα στον άλλο κόσμο να προλάβουν ν’ αναστηθούν. Πλήθυναν, φίλε μου, πλήθυναν , πολύ οι υποκριτές διαστρεβλωτές φονιάδες σταυρωτήδες επενδυτές του μίσους, της εκδίκησης και της αρπαγής. Που έκαναν με τα μέσα, την προπαγάνδα και τους επικοινωνιολόγους λεγόμενους, την παλιανθρωπιά τους επιστήμη. Και οδηγούν τις αποβλακωμένες και προπαντός αμέτοχες μάζες. “Τυφλοί οδηγοί τυφλών”. Κύττα τον Πάπα υποκρισία και κακό ! Και κάθε χρόνο βγάζει τον πλαστικό Χριστό και τον τοποθετεί στη φάτνη, φέτος φίλησε και τα πόδια στο ομοίωμα. Και το Πάσχα έπλυνε τα πόδια στις ‘φτωχές Κλάρες’ για πρώτη φορά, όπως είπαν. Και τα πλήθη γαυριούν. Από δε τη διδασκαλία Του ούτε το τομάρι δεν έχει κρατήσει ο Πάπας. Που άλλαξε τ’ όνομά του σαν τους διεθνείς κακοποιούς , όπως όλοι οι Πάπες και τόκαμε Φραγκίσκος.

- Για τις φρικαλεότητες , τον παραλογισμό, τις ολοκληρωτικές εξοντώσεις τη υποκινήσει υπερδυνάμεων και κρατών , ολόκλητων λαών στο Αφγανιστάν, το Ιράκ, την Περσία, τη Συρία, τη Λιβύη, την Αίγυπτο, τη Νιγηρία , το Σουδάν, την Ουκρανία. Για τις θρησκευίες που παράγουν μίσος. Για τα παιδιά στη Γάζα που δεν θα μάθουν ποτέ, γιατί ήρθαν στον κόσμο. Κι αμέσως τους στέρησαν το φως του ήλιου . Για όλα αυτά κάνω το σταυρό μου.

- Για τους τζιχαντιστές που σκοτώνουν κι αυτοί “απίστους” αδιάκριτα. Τους πρόσφυγες στο Κουρδιστάν, την Αφρική. Τις 400 χιλιάδες ψυχές μόνο στη Γάζα που πεθαίνουν χωρίς νερό, χωρίς τροφή. Για τους αμάχους, τις γυναίκες, τις ανήμπορες μαννάδες, τα φοβισμένα παιδιά, τα

καραβάνια της προσφυγιάς που με τα πόδια και συνθήκες τραγικές, μέσα στις κακουχίες εγκαταλείπουν τα σπίτια τους για ν' αποφύγουν τη λαίλαπα των βαρβάρων 'που πολεμούν για το Θεό και το δίκιο' καθώς λένε. (Οι πρόσφυγες της Συρίας μόνο ξεπερνούν τα 2,1 εκατομμ.ψυχές) » Κάνω επίσης το σταυρό μου για την επέλαση του Δ' Ράιχ. Για τη φρίκη της νέας κατοχής, εκείνη που ήρθε και την άλλη που ακολουθεί, κι ο επιστάτης της Γερμανοκρατίας "έλληνας" πρώην πρωθυπουργός να διατυπώνει: " Η χώρα ανακτά την ανεξαρτησία της". Κάνω το σταυρό μου για την εθνική σταύρωση της πατρίδος από πολιτικούς τυχοδιώκτες και αλήτες που το παίζουν σωτήρες. Για τις χιλιάδες που αυτοκτόνησαν και δεν έκανε η επίσημη εκκλησία το σταυρό της.

» Τον κάνω για τη γερόντισσα γυναίκα που της έκοψαν τη σύνταξη του ΟΓΑ επειδή παίρνει 227€ σύνταξη χηρείας. (Αλήθεια τις δικές τους διπλές και τριπλές και παχουλές, γιατί δεν τις πειράζουν αλλά τις αυξάνουν;) Για τα νέα παιδιά που τα περιμένουν μαύρες μέρες. Για την Ελλάδα που χάνεται κι αυτοί λένε τη σώζουν, και δεν μπορώ να κάνω τίποτ' άλλο από το σταυρό μου.

Γιατί : ο Σταυρός για μένα, φίλε μου, είναι πολυσύμβολο. Κάνοντάς τον υπακούω σε πολλούς κώδικες που ξεκλειδώνουν πονεμένους χώρους. Να. Μια μέρα είδα καθισμένον στο παγκάκι έναν πολύ γέροντα να κάνει το σταυρό του. Και τον ρώτησα γιατί "Γιατί θυμήθηκα τί πέρασα και πώς έζησα" μου είπε ."Και τα βλέπω να ξαναέρχονται τα ίδια και χειρότερα". Και ξαφνικά ο γέροντας δάκρυσε. (Αλήθεια τι μυστήριο και τούτο ο άνθρωπος να δακρύζει ξαφνικά και να βγάζει αρκετά γραμμάρια δάκρυα; Πού ήσαν; Γιατί και πώς δακρύζει ο άνθρωπος;)

"Και παρακαλώ να μην ξανάρθουν εκείνα τα χρόνια" . Αλήθεια γιατί δάκρυσε; Για 'κείνα που πέρασε ή για 'κείνα που ευχήθηκε να μην ξανάρθουν;

-Κάνω το σταυρό μου για όσους έχουν βουβό πόνο, δεν το δείχνουν κι ανεβάζουν το δικό του σταυρό ο καθένας, χωρίς ποτέ να τον μάθουμε.

- Κάνω το σταυρό μου γιατί φαίνεται πως απέναντι στο κακό που επινοεί και πράττει ο άνθρωπος δεν υπάρχει κανενός είδους αντίδοτο. Καμμία εγγύηση. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα παρά μόνο το σταυρό σου για την τύφλα μας των ανθρώπων και ν' αναρωτιέσαι διαρκώς. » Κάνω αν θες ακόμα το σταυρό μου γιατί δεν είναι σύμβολο εξουσίας. Όλα τ' άλλα σημαίες, σφυροδρέπανα, αγκυλωτοί σταυροί, αστέρια του Δαυΐδ είναι σύμβολα κυριαρχίας. Ο σταυρός όχι. Κι ας επεχείρησε κάποιος αρχομανής με το "εν τούτο νικά" κι άλλοι αργότερα να τον κάνει. Το σταυρό δεν τον είδα ποτέ σύμβολο κατανικήσεως κάποιου άλλου. Ούτε και διαβόλου που λένε οι παπάδες.

Ο σταυρός έμεινε σύμβολο των βασανισμένων και σταυρωμένων. Για να διαλαλεί πάντα την ιερότητα του πόνου. Γι' αυτό και τον έχω μαζί μου πάντα. Κι αν επιχειρήσεις να τον καπηλευτείς ο σταυρός φεύγει. » Κάνω

ακόμα το σταυρό μου για τα ψέματα που λέγονται και οδηγούν στα αίματα. Δεν θυμάμαι πού το διάβασα, νομίζω όμως ήταν ένα κείμενο του σπουδαίου στοχαστή Παναγιώτη Φωτέα με τίτλο : “ψέματα – αίματα” που με είχε εντυπωσιάσει. Εκεί, ούτε λίγο ούτε πολύ ο συγγραφέας του, έλεγε ότι όπου λέγονται ψέματα, κυρίως απ’ τους πολιτικούς και τους κυβερνώντες και το ψέμα σωρεύεται, η πολιτεία αδειάζει από θεσμούς και παρασύρει τους λαούς σαν άχυρα, οπότε ακολουθούν αίματα. Το πολιτικό ενσυνείδητο ψεύδος οδηγεί σε διαψεύσεις ελπίδων και τελικά σε καταστροφή (αίματα). Ειδικά σήμερα που τα μέσα διάδοσης έχουν εξαπλωθεί και επιβληθεί και το ψέμα κυριαρχεί, έρχεται μαζί με το αίμα των ανθρώπων και το αίμα της ίδιας της ελευθερίας του. Αυτά περίπου έλεγε το κείμενο εκείνο του Π. Φωτέα.

Κι από δω και πέρα, φίλε μου, βρες μόνος σου περιπτώσεις και ονομάτισε.

Εν τέλει για την τύφλα μας των ανθρώπων κάνω στο σταυρό μου. »
Για το πλάσμα άνθρωπος, το φοβερώτερο θηρίο απ’ τα θηρία που το λένε λογικό, ενώ είναι το πιο παρανοϊκό και παράλογο, ειδωλολατρεύει παρανοϊκούς και οι σοφοί του και οι ιερείς του δεν βρήκαν τίποτ’ άλλο για την αρμονική συμβίωση από τιμωρίες, βασανισμούς, σκοτωμούς, ποινές, ξεριζωμούς και απειλές ακόμα και την ώρα που ξεψυχάει. Και δεν υπάρχει ελπίδα με το δρόμο που έχει πάρει να βελτιωθεί.

Κι αν ξαναρχότανε σήμερα Εκείνος που έκανε το σταυρό σύμβολο, δεν υπήρχε περίπτωση να τον αφήσουν οι πολλαπλώς κρατούντες να τριανταρίσει “μη φρίττοντες δια χρυσόν και αργύριον”. Να κυνηγούν δηλαδή φαντάσματα. Μάταια φαντάσματα. Και η αγωνία της ανθρώπινης ύπαρξης δεν λογαριάζεται πια.

- Με έπεισες, είπε ο φίλος. Τώρα κατάλαβα γιατί πρέπει να κάνουμε το σταυρό μας και σταυροκοπήθηκε. Κατάλαβα άλλη μια φορά πως ο Λόγος όλα τα μπορεί. Είναι τα πάντα. Θεός. Μόνο έχω μία επιθυμία. Αυτά που βγήκαν από μια απλή ερώτηση να τα δημοσιεύσεις.

Βιάστηκα και το υποσχέθηκα. Από μακριά έρχονταν ο αντίλαλος της καμπάνας. Της Παναγίας αύριο. Εκείνης που είδε το γιό της καρφωμένον στο σταυρό, ομολογημένο δημόσια από τα επισημότερα χείλη πως είν’ αθώος “Αληθώς αθώος εστίν ο άνθρωπος ούτος” αλλά : “Λάβετε σὺν αὐτὸν καὶ σταυρώσατε. Εγὼ γὰρ οὐχ εὐρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν” (Πιλάτος) Να γίνεται το αναίτιον αἰτία θανάτου. Τραγικό ! Τόσο ώστε να κάνεις το σταυρό σου να γλιτώνεις απ’ την παράνοια των εξουσιαστών που νομίζουν πως έχουν εξουσία, ενώ στην ουσία αυτοί (και όλοι μας) δεν έχουν τί-πο-τα.